

Co bylo dřív? Slepice nebo vejce?

y: Mluvíte-li s někým o životě a o možnostech poznání, dotyčný se často tváří jakoby vše věděl a současně naznačuje, že nemůžete nic vědět, neboť nic není jisté. Bráníte-li se, s pocitem převahy prskne do ksichtu otázku: "Co bylo dřív, slepice nebo vejce?", a s očividnou libostí se pase na Vaši bezradnosti. Ve snaze problém vyřešit, Vás ani nenapadne, že se ten člověk domnívá vědět víc než Vy, protože na rozdíl od Vás, pokládá jakékoliv vědění za nemožné. On je na svou neschopnost dokonce hrdý a jeho nevědomost mu dává pocit intelektuální převahy.

x: Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, avšak uvědomuji si, že si tak lidé dělají: "Z nouze ctnost". Kdybychom se této nectnosti jednou provždy zbavili nalezením nepochybně správné odpovědi.

y: Původ vejce ze slepice a slepice z vejce uzavírá nekonečný okruh dvojité tautologie, jenž se jeví být nerozvatelným "Górdickým uzlem" reprodukce, v němž jedno stereotypně odůvodňuje druhé.

Princip tautologie, vynalezený Xenofanem z Kolofónu, nás upozorňuje na to, že jeho rozuzlení nesmíme hledat v něm, neboť on sám je pouhým "bludným kořenem", jehož podstata a příčina je někde jinde, mimo něj.

Chceme-li ovšem dospět k jeho podstatě a příčině, nikoliv k podstatě a příčině něčeho jiného, musíme vyjít z něj, nikoliv z něčeho jiného.

Nuže: jaký je rozdíl mezi slepicí a vejcem, a co mají společného?

x: Rozdíl tu jistě je, avšak otázka stojí: Co bylo dřív?, nikoliv: Jaký je tu rozdíl?

y: Otázka: Co bylo dřív?, právě uzavírá tautologický okruh. Chceme-li z něj vyjít, nesmíme do něj vcházet, ale musíme od něj vycházet.

x: Jenže pak budeme řešit jinou otázku, nikoliv danou otázku.

y: O tom jakou otázku budeme řešit, tedy jak je otázka položena, skutečně rozhoduje ten, kdo ji klade, nikoliv ten, kdo je tázán. Avšak o tom, jak dospět k odpovědi, rozhoduje ten, kdo je tázán, nikoliv ten, kdo se táže. Tázající nesmí nic jiného, než: Připomínat nám svou otázku!

Odpovídající smí cokoliv, o čem se domnívá, že ho to přivede k odpovědi na položenou otázku.

Je-li tedy možno dospět k odpovědi na položenou otázku oklikou, přes řadu jiných otázek, tu si nesmíme dát líbit, aby nám tázající cokoliv zakazoval.

x: Jak je možné dospět k odpovědi na otázku tím, že budu nejdříve odpovídat na jiné otázky.

y: Zeptám-li se: Je možno dospět do Říma obcházením rovníku?, pustíte se do obcházení rovníku?

x: Nepustím, neboť budu-li chodit pořád dokola kolem rovníku, nikdy se do Říma nedostanu.

y: Právě tak budete-li neustále kroužit v tautologii, nikdy nedospějete k jejímu řešení.

x: Máte pravdu. Stojí-li však otázka, jak je položena, pak to, co je položeno stojí. Není to protimluv?

y: Výborně! Podle metody Zénóna z Eleje, lze Xenofanův tautologický okruh překonat jen skrze řešení protimluvů (aporii)! Protimluv totiž, se má k tautologii stejně, jako průměr kruhu k obvodu kruhu. Tautologický okruh lze tedy rozseknout mečem protimluvu stejně, jako Alexandr Makedonský rozsekl "Górdický uzel" z venčí a Břetislav Moravský z nitra.

x: I když to s věcí nesouvisí, přece se nedám oblbovat ani mimochodem. Kdy a kde který moravský Břetislav rozsekl "Górdický uzel"?

y: Když byl Břetislav ještě knížetem pozdějšího markrabství moravského, unesl ze Svinibrodského kláštera německou Jitku (Juditu). Přitom rozsekl mečem řetěz, jímž mniši spoutali bránu. Tento čin, i pozdější vítězná vojenská tažení, ukazují na to, že není českým Achileem, jak se tvrdí, ale moravským Alexandrem, na nějž ukazují staročeské Alexandreidy. Je zde jistá opačnost, která spočívá nejen ve směru sekání (zvenčí do nitra górdického uzlu, z nitra svinibrodského řetězu ven). To je naznačeno také tím, že Alexander nejdříve podnikl válečné tažení, pak ovládl perského Iva (r. 333 pnl.) a nakonec rozsekl uzel, zatímco Břetislav napřed rozsekl řetěz, pak ovládl českého Iva a nakonec podnikl válečné tažení (r. 1308 nl.).

x: Což Alexandr také unesl nějakou Jitku?

y: Řecký Alexandr se musel nejdříve dostat do kláštera (uzlu), aby z něj Břetislav mohl vynést Jitku. Překonáme-li Xenofanův okruh tautologie Parmenid-Horymírovým skokem zvenčí do nitra, můžeme z nitra ven jen přes Zénónovy protimluvy. Poznání Jitky je oním konečným řešením veškerých hlavolamů, vč. otázky zda: Bylo dřív vejce, či slepice?

x: Pokud vím, tak biblická Judita (Jitka) nebyla unesena, ale sama opustila hradby Jerusaléma, na což Holofernes namísto poznání absolutní pravdy doplatil ztrátou hlavy.

y: Pokud legendy líčí něco relativního, nemusíme se pozastavovat nad tím, že tutéž věc líčí jednou tak a jindy obráceně. Neboť je skutečně relativní řekneme-li, že Jitka opustila hradby (kláštera či města), či že byla vynesena, popřípadě, že oddělila (usekla) hradby i s jejich obsahem od sebe, jako Holofernovu hlavu od těla.

x: Budiž, ale zdá se mi, že uvádět legendy do vztahu k starořeckým filosofům, je poněkud přehnané.

y: Ukáže-li se, že zdánlivě dvě různé věci líčí vlastně totéž, pak jsme je nevedly do vztahu my, ale ukázalo se, že ve vztahu již jsou. Ještě se ukáže, že od Xenofanovy relativní tautologie, dospějeme skrze Zénónovy relativní protimluvy, k poznání absolutní pravdy, která je ženským principem formy (Jitky). Tato absolutní pravda se nám projeví, jakmile oddělíme VŠE co JE i NENÍ relativní od toho absolutního, jež se v tom relativním projevuje, oddělíme-li to podobně jako Judita hlavu Holofernovu, od jeho těla. Již samotný pojem: "Hlava Holo-fer-nova" ukazuje na to, že jeho tělo představuje cosi "holého" jako Měsíc v "novu", odděleného mečem (meč = fero = železo). Zatímco "relativní NIC co NENÍ" představuje Xenofanova tautologie a "relativní VŠE co JE" Zénónovy protimluvy, tuto "holou absolutní pravdu" zveme podle Melissa ze Samu (Samos = Sámó = samo o sobě = absolutní = holé): "Absolutní NIC co JE!"

x: Mluvíte tak sugestivně, že se Vám téměř podařilo zamluvit: Proč otázka stojí, když je položena?

y: Ten, kdo otázku pokládá, je někdo jiný, než ten, kdo je před ní postaven. I když jsou pojmy: Poloha ležet) a postavení (stát) ryze relativní, přece je vztah (relace) mezi nimi nezaměnitelný. Vztah polohy a postavení je týž, jako vztah horizontály k vertikále. Vztah polohy a postavení tedy představuje vzájemně pravoúhlé uspořádání, tedy tutéž pravou prostorovou konfiguraci, jako vzájemný vztah tautologie (poloha okruhu) a protimluvu (postavení síly akce sekajícího meče).

x: Rozumím-li dobře, pak Xenofanés z Kolofónu klade svou tautologickou otázku: "Co bylo dřív, slepice nebo vejce?" Zénónovi z Eleje.

Zénón se k řešení Xenofanovy otázky staví tak, že klade jiné otázky v podobě svých protimluvů (aporií) Melissovi ze Samu.

Melissos se k řešení Zénónových otázek staví tak, že skrze řešení jeho protimluvů dospívá i k řešení Xenofanovy tautologické otázky.

y: Rozumíte velmi dobře. Stručně řečeno, tázající a tázaný jsou vždy ve vzájemně pravoúhlém vztahu, jako když dotekem probouzíme spícího, který se na položenou otázku (spíš?) probudí tak, že se postaví. Nuže, přikročme od tautologického pojetí slepice a vejce (co je dřív?), k protimluvům (čím že od sebe liší): Jaký je rozdíl mezi slepicí a vejcem a co mají společného?

x: Slepice a vejce mají společné to, že vejce pochází ze slepice a slepice z vejce. Rozdíl mezi nimi je ten, že slepice je již živý tvor, kdežto vejce ještě není živý tvor.

y: Budete-li mít před očima slepici, která právě snesla vejce, tu opravdu můžete říci, že toto vejce pochází z této slepice, avšak nemůžete říct, že tato slepice pochází z tohoto vejce. Souhlasíte?

x: Souhlasím. Tato slepice pochází z jiného vejce, které snesla jiná slepice.

y: Obecně sice můžeme říci, že slepice pochází z vejce a vejce ze slepice, mluvíme-li však o konkrétní slepici a konkrétním vejci, tu nemůžeme říci, že konkrétní slepice a konkrétní vejce mají společné to, že jedno pochází z druhého. Nuže, co mají společného konkrétní slepice a konkrétní vejce?

x: U konkrétního vejce a konkrétní slepice může být společné pouze to, že tato slepice snesla toto vejce. Nic jiného tu společné není.

y: Jak vidíte, již tím, že přejdeme od obecného ke konkrétnímu, rozsekáme tautologický okruh nalezením protimluvu v tautologii. Tu se nekonečné, do sebe uzavřené vzájemné vztahy promění v konečné

a můžeme je sledovat pěkně v jednom směru, od počátku až do konce. Nyní se tedy ptám: Co to znamená, řekneme-li, že slepice snesla vejce?

- x: Vejce musí ve slepici nějak vzniknout. Nejdříve muselo být v nitru slepice, po snesení je vně slepice.
- y: Vztahy, vyvíjející se u konkrétní slepice a konkrétního vejce od počátku ke konci, se nám nyní ukázaly být přechodem z vnitřního prostoru do vnějšího, nikoliv naopak. Souhlasíte?
- x: Souhlasím. Obráceně to neplatí, neboť o vejci nemůžeme říct, že se dostalo zvenčí do nitra slepice.
- y: Vylíhne-li se z vejce kuře, jedná se tu rovněž o přechod z nitra ven, nikoliv obráceně. Souhlasíte?
- x: Souhlasím. Kuře se vyvíjí z nitra vejce ven, podobně jako se předtím vyvíjelo ven vejce z nitra slepice. Směr vývoje je tu stále z nitra ven.
- y: Na jedné straně tu tedy máme co činit s vývojem "z nitra ven", na druhé straně jsou však slepice i vejce oplodněny v protisměru vývoje, tj. "zvenčí do nitra", souhlasíte?
- x: Jenže tím se nám právě rozmotaný tautologický okruh opět uzavírá.
- y: Znovu uzavřený okruh již ovšem není pouze slepicí a vejcem, ale navíc je tu zárodek slepice.
- x: Máte pravdu. Otázka, zda byla dřív slepice nebo vejce, zcela ignoruje zárodek slepice.
- y: Ignorantství se tu netýká zárodka, z něhož se vyvíjí slepice, o níž tu řeč je. Netýká se ani vlastního oplodnění vejce. Předmětem ignorace je tu smysl oplodnění! Toto sofisma je tedy založeno na tom, že po vzoru akademické přírodní vědy sleduje pouze smysl dvojího vývoje (vejce i slepice), smysl aktu oplodnění však zcela ignoruje:
- 1/ smysl vývoje = směr z nitra ven (vejce ze slepice, slepice z vejce)
 - 2/ smysl oplodnění = směr z venčí do nitra (do slepice a do vejce)
- x: Rozumíme-li dobře, tak tu smyslem míníte směr?
- y: Rozumíte velmi dobře. Tím, že si neuvědomujete smysl oplodnění jako to, co je protisměrné vůči smyslu vývoje, sledujete stále dokola vývoj vejce ze slepice a slepice z vejce tak, jako byste sledoval stále též směr. Tautologický okruh, který pokládáte za jednosměrný, je však ve skutečnosti dvojsměrný, tj. protisměrný.
- x: Chcete říci, že chozením stále dokola nejdeme stále dál (tam), ale "tam a zpátky"?
- y: Přesně tak. Kreslíte-li kružnici, domníváte se, že kroužíte stále týmž směrem. Avšak to je iluze. Rozdělíte-li si kružnici na horní a dolní polovinu, tu již snadno nahlédnete, že horní polokružnici kreslíte zleva doprava: $\rightarrow (+\square R)$, zatímco dolní polokružnici kreslíte zprava doleva: $\leftarrow (-\square R)$.
- x: Hrome, je to tak! Jak to, že mě na to ve škole neupozornili?
- y: Jak Vás mohli ve škole upozornit na to, že kružnice (0) sestává ze dvou protisměrných půlkružnic: $+\square R -\square R = 0$, když Vám vtloukali do hlavy, že kružnice je jednosměrná: $\square R + \square R = 2\square R$!
- x: Čoveče, vždyť Vy tu bouráte samy základy moderní matematiky.
- y: Nuže, vyberte si. Chcete věčně kroužit v tautologii ($2\square R$), nebo chcete konečně uniknout z tohoto bludného kruhu tím, že ho rozetnete na dva polokruhy (0)?
- x: Chcete snad tvrdit, že Alexandr Makedonský řešil při roztínání "Górdického uzlu" obvod kruhu?
- y: Sice to tvrdíte Vy, nikoliv já, musím však uznat, že Váš závěr je řádně podložený.
- x: Ani sem netušil, jaký jsem chlapák. Ještě rozbít hubu nějakému Peršanovi a jsem hotový Alexandr.
- y: Doporučuji namísto rozbíjení huby, odpovědět na otázku: Zda byla dřív slepice nebo vejce?
- x: Vyřešil snad Alexandr, zda byla dřív slepice, či vejce, nebo zárodek slepice? A co kohout?
- y: Čím se liší a čím se neliší kohout od slepice?
- x: Oba se líhnou z vejce = vývoj "z nitra ven". Slepice snáší vejce = vývoj z nitra ven
Kohout nesnáší vejce = oplodňuje zvenčí do nitra
- y: Oplodňuje kohout vejce mimo slepici, nebo ve slepici?

x: Kohout vlastně neoplodňuje vejce, ale slepici. Teprve v oplodněné slepici se vyvine oplodněné vejce. V neoplozené slepici se vyvine neoplozené vejce.

y: Je-li to tak, pak tu v okamžiku oplodnění vejce musí již být oplodněná slepice. Souhlasíte?

x: Je to tak. Vejce může být oplodněno teprve po slepici, jakoby si její oplodnění přivlastnilo.

y: Tzn., že má-li být tautologický okruh reprodukce v čase zachován, musí tu nastat taková prostorová konstelace, při níž je tu současně VŠE: Oplodnění slepice ve vejci a vejce ve slepici.

x: Ano. Slepice, vejce i oplodnění tu musí být současně. Jen tak může slepice snést oplodněné vejce, z něhož se vylíhne nová slepice.

y: Nuže, co bylo dřív: Slepice nebo vejce?

x: Otázka je zavádějící. Slepice i vejce tu musí být současně, a navíc tu musí být oplodnění slepice.

y: Ač je Vaše odpověď správná, ač jste tím definitivně vyřešil zdánlivě neřešitelné sofisma, přece z ní vyplývá povinnost vysvětlit mechanismus vývoje vejce a slepice, i mechanismus oplodnění.

OPLODNĚNÍ VEJCE

x: Oplodnění je vložení zárodka do nitra vejce.

y: Co míníte zárodkem?

x: Vložíme-li do perlorodky zrnko písku, vyvine se z něj perla tak, že ho perlorodka obalí perletí.

y: Tak lze snad vyložit vývoj neoplozeného vejce, nikoliv oplodněného, neboť čím by se pak lišilo oplodněné od neoplozeného?

x: Obsah neoplozeného vejce se nabalí kolem čehokoliv, např. kolem kapičky vaječného hlenu, tj. podobně jako při koulení sněhuláka.

Naproti tomu obsah oplodněného vejce se nabalí kolem kohoutí "spermie", která v sobě obsahuje genetický kód, tzv. DNK, uloženou v chromozómech!

y: Co je v DNK zakódováno?

x: Podle moderní genetické nauky je DNK nositelem informace, jak se má zárodek vyvíjet (růst).

y: Jak se zárodek slepice dozví, co je zakódováno v DNK, jak tento kód rozluští?

x: Zde k žádnému předávání informací mezi zárodkem a DNK nedochází, neboť samotné DNK je součástí zárodka, podobně jako naší součástí je paměť.

y: Kdy se tedy zárodek začne podle svých informací vyvíjet? Hned po oplodnění slepice, současně s vývojem vejce ve slepici, nebo až po snesení vejce?

x: Oplodnění slepice spočívá v tom, že dojde ke spojení tzv. "gamet". tj. samičí pohlavní buňky (vajíčka) se samčí pohlavní buňkou (spermií). Od tohoto okamžiku se vyvíjí zárodek.

y: Tou samičí gametou je to vejce, které slepice snáší?

x: Celé slepičí vejce je pohlavní buňkou.

y: Vysvětlete mi, jak to, že malá slepice potřebuje tak obrovské vajíčko, zatímco daleko větší a složitější člověk, se spokojí s mikroskopickým vajíčkem?

x: To je tím, že ptačí vejce musí současně obsahovat živiny pro vyvíjející se zárodek, neboť tento zárodek nemůže být vyživován mateřským organismem, jako u živorodých savců.

y: Na jedné straně tvrdíte, že celé vejce je zárodkem, na druhé straně tvrdíte, že vejce představuje potravu pro zárodek. Co je to za zárodek, který se vyvíjí tím, že žere sám sebe?

x: Ve vejci zaujímá milimetrový prostor tzv. zárodečný terčík, v němž dochází k vývoji zárodka. Tento terčík postupně roste.

y: Co je zárodkem? To co se vyvíjí, nebo to co se nevyvíjí?

x: Zárodkem je to, co se vyvíjí.

y: To co je zárodkem vstřebáváno (požíráno), to tedy zárodkem není. Souhlasíte?

x: Patrně tím chcete říct, že zárodkem slepice je pouze terčík a ostatní vejce, že je zásobárnou jeho potravy (živin). Avšak terčík prorůstá jemnými cévkami obsah vejce, takže ho od něj nemůžeme oddělit. Proto je zárodkem celé vejce.

y: Také lidský zárodek vrůstá do mateřského organismu, je snad proto zárodkem také matka?

x: Ovšem, že ne. U člověka to tak je, u slepice to tak není.

y: Představte si, že Vás kopnu do... na Váš dotaz, co si to dovoluji, Vám odpovím, že já si to dovolit mohu, kdežto Vy ne. Spokojíte se s mojí odpovědí?

x: To se nedá srovnávat.

y: Rozumím-li správně, já se Vašimi nezapnými odpověďmi spokojit musím, Vy mými nemusíte.

x: No dovoďte, mé odpovědi jsou zcela vyčerpávající, neboť jsou plně v souladu s nejnovějšími poznatky přírodní vědy.

y: Musím uznat, že Vaše odpovědi jsou tak vyčerpávající, že se cítím být vyčerpán. Jako není matka zárodkem, tak jím není ani vejce. Kdyby bylo, nebylo by ho třeba oplodňovat. Což to, co zde oplodňuje vejce není příčinou zárodka? Což je zárodkem vejce neoplozené (bez příčiny)?

x: Zárodkem je pouze vejce oplodněné.

y: Vejce Tedy nemůže být zárodkem, neboť je to, co může (ale nemusí) být oplodněno, nikoliv to, co vzejde z oplodnění (zárodek). Souhlasíte?

x: S hrůzou poznávám, že výklad přírodní vědy je v tomto směru není a nemůže být pravdivý. Nedovedu si představit, jak by bylo možno Vaše námítky vyvrátit.

y: Přírodní věda tu vykládá zárodek slepice stejně jako zárodek člověka. Může-li se zárodek vyvíjet ve slepici, jako v savci, není důvodu aby slepice nebyla savcem. Proč slepice snáší vejce? Pro radost kuchařů? Proč savci nesnáší vejce, protože nemají kuchaře rádi? Protože mechanismus početí není v obou případech stejný, ale naopak různý, pak nejen, že vejce není zárodkem, ale ani zárodek slepice se nemůže vyvíjet ve slepici jako v savci, ale mimo slepici, tj. ve vejci. Kdyby vejce zůstalo ve slepici, vyvíjel by se vlastně ve slepici. Protože vejce nezůstává ve slepici, je zjevné, že se zárodek ve slepici vyvíjet nemůže. Kdyby mohl, musel byste tvrdit, že snášení vejce je vlastně potrat, nebo že se děje pouze ze srandy. Souhlasíte?

x: Výše zmíněný terčík obsahuje polovinu z kompletní sady chromozomů, v nichž se nachází spirála DNK slepice. Tento terčík se nachází na povrchu žloutku vejce a právě na něm se projevuje oplodnění vejce tím, že je připojena chybějící druhá polovina do kompletní sady chromozomů. Kompletaci chromozomů (spojením dvou zárodečných buněk) vznikne první kompletní buňka budoucího organismu zvaná "zygota". Než slepice snese vejce, "zygota" se poněkud rozmnoží (geometrickou řadou). Tzn., že zárodek svůj vývoj počal již ve slepici.

y: Protože zárodek není tím, z čeho se vyvíjí, a protože se vyvíjí z buněk, které se opět vyvíjí (množí) z obsahu vejce, nemůžeme za vývoj zárodka pokládat pouhé množení buněk, probíhající le kódu DNK. Souhlasíte?

x: Nemohu nesouhlasit. Vložíme-li totiž tyto buňky do tzv. "Petriho misky" s příslušným živným roztokem, budou se množit i zde. Nikdy se z nich však nevyvine zárodek slepice (kuře).

y: Každý organismus je uspořádán z různých orgánů a údů, které jsou uspořádány z buněk. Tzn., že vývoj každého orgánu i údu, jakož i celého organismu je řízen (pořádán) zásadně jinak, než pouhé množení buněk (dle DNK). Souhlasíte?

x: Souhlasím.

y: Protože v oplodněném vejci, dokud je v slepici, dochází pouze k množení buněk, neprobíhá vývoj zárodka ve slepici, ale až mimo ni, až vejce snese. Souhlasíte?

x: Souhlasím, před snesením oplodněného vejce nedochází k ničemu jinému, než k množení buněk.

y: Je-li tomu tak, pak po snesení vejce dochází nejen k množení buněk, ale také k jejich pořádání, takže tu můžeme mluvit také o vývoji zárodku slepice. Co je příčinou této významné změny?

x: Zde se věda spokojuje s následující analogií:

Jako se buňky množí dle kódu DNK, tak se vyvíjí i zárodek (tzv. embryonální vývoj) podle obdobného kódu. Tento kód sice nebyl dosud nalezen, "už se na tom však pracuje".

y: Přijde na to kde, který kód hledáme:

1/ Aby byly buňky schopné množení (dělení), musí být v těchto buňkách též "kód" (DNK).

2/ Protože jsou z těchto buněk pořádány tisíce různých orgánů a údů, nemohou být různé "kódy" v těchto buňkách, ale musí být mimo ně (v údech a orgánech, které tu ještě nejsou vyvinuty).

3/ Protože je z různých orgánů a údů pořádán jediný organismus, nemůže být též "kód" v různých orgánech a údech, ale musí být mimo ně (v organismu, který tu ještě není vyvinut).

x: Kdyby každá buňka obsahovala veškeré tyto "kódy" (1-3), pak by musel být mimo buňky nějaký "kód A", jenž by rozhodoval o tom, podle kterého z "kódů 2" se mají buňky pořádat a podle kterého ne, neboť buňky nevědí, kde jsou. Tzn., že "kód A" by musel v buňkách vyřazovat veškeré varianty "kódu 2", s výjimkou jediné z nich, nebo tu jedinou z nich vyhledat mezi tisíci, což je v obou případech stejně pracné. Přebíráme-li se v mnoha variantách, abychom jednu zvolili, pak zvolenou variantu vlastně určíme. Pro "kód B" je tedy evidentně snadnější příslušnou variantu určit a "kód 2" je tím pádem v buňkách naprosto zbytečný. Protože by se musely různé skupiny buněk pořádat podle různých "kódů 2", musel by být mimo ně ještě nějaký "kód B", jenž by řídil uspořádání různých orgánů a údů v příslušný organismus. Aby se "kódu B" do pořádání organismu nepletly "kódy 3" uložené v buňkách, musel by "kód B" veškeré "kódy 3" vyřadit. Tzn. že "kódy 3" by byly v buňkách naprosto zbytečné.

Slovem, snaha nacpat veškeré "kódy" (1-3) do nitra buněk, je naprosto nesmyslná, neboť se tím Vašemu řešení (kód 2 a 3 je mimo buňky) stejně nelze vyhnout.

y: Uvážíme-li věc do všech důsledků, představuje množení buněk dle "kódu 1" (DNK) jistý druh "genetické mechanizace". Je, či není možná jistá mechanizace také pomocí "kódu 2" a "kódu 3"? Nejdříve si však musíme zodpovědět následující otázku: Nejsou-li "kódy" druhé a třetí hierarchie v buňkách, jsou snad v zárodku, jenž se z těchto buněk vyvíjí?

x: Předpokládejme, že ano.

y: Budiž. Jak jsme si již ukázali, o vývoji zárodku může být řeč až po snesení vejce. Nuže, jak se zárodek dozví, že je vejce již mimo slepici?

x: Protože oba vyšší předpokládané kódy začínají působit až je vejce mimo slepici, je zřejmé, že nemohou být ve slepici, v níž nepůsobí, ani v zárodku, neboť počátek vývoje zárodku spadá s počátkem působení těchto kódů za jedno.

y: Vlastní zárodek tedy vzniká v následku působení těchto vyšších kódů, které musí být mimo něj, neboť jsou tu dříve než on.

x: To by ovšem znamenalo, že oplodnění vejce kohoutem spouští pouze základní "kód 1" v mechanismu množení buněk, a není tedy příčinou vývoje zárodku.

y: Přesvědčil jste mě!

x: Což to s Vámi vůbec nehne? Nejdříve podlamujete základy matematiky a nyní základy genetiky. Začínám se bát, kam až to s Vámi přivedu?

y: Patrně máte sklon k dramatizaci. Když Vám to dělá dobře, klidně se bojte, jen se tím nedejte vyrušovat. Abychom neupadli do spekulací, vyhněme se prozatím oběma vyšším genetickým kódům a ptejme se raději, jak to, že se zárodek podle nich vůbec vyvíjí, jak to, že podle nich roste? Co je příčinou jeho růstu?

x: Příčina růstu zárodku je přece dána oběma genetickými kódy, jež jsou mimo něj. Je to něco podobného jako nahrávání na disketu, podle programu, který není v ní, ale mimo ni v počítači.

y: Rozumím-li Vašemu výkladu správně, tu stačí mít v počítači příslušný program a nahrávání je tím již zajištěno, jiné příčiny tu již není zapotřebí. Je to tak?

x: Protože slepice snáší stále tatáž vajíčka, z nichž se líhnou stále tytéž slepice, není tu žádného jiného podnětu zapotřebí, než naprogramovat slepici a vejce a poběží to pořád dokola.

y: Nikdy by mě nenapadlo, že mohu počítač vytáhnout ze zásuvky a ušetřit tak za elektrický proud.

x: No dobře, na elektřinu jsem zapomněl. Vždyť je to samozřejmé.

y: Co je tu samozřejmé? Ignorace toho co máte přímo před nosem? Tak si představujete bádání? Jak je to snadné. Něco se zdůrazní, něco opomene, něco se předpokládá, něco nepředpokládá a věda je hotová. Nuže, co je tou elektřinou, která zapřičiňuje množení buněk a růst zárodku ve vejci? Je jí snad "kód"?

x: Genetický kód ne, ale vejce obsahuje řadu zdrojů energie jako jsou tuky, cukry, bílkoviny, atp.

y: Tyto zdroje energie se promění v energii samy?

x: Zárodek je stráví.

y: Proč vlastně zárodek požírá ostatní obsah vejce a odkud na to bere energii?

x: Zárodek požírá obsah vejce, protože má hlad a energii na to čerpá právě z požíraného obsahu.

y: Co je to hlad?

x: Hlad, jak jistě z vlastní zkušenosti víte, je pocit nelibosti zapříčiněný prázdným žaludkem.

y: Jestliže zárodek slepice představuje ohraničení a přeuspořádání části obsahu vejce, pak není prázdný, ale plný. Zde není žádný podnět k požívání ostatního obsahu vejce. Navíc jsme si již řekli, že vývoj zárodku představuje pořádání množících se buněk. Není to tedy zárodek, kdo zpracovává obsah vejce, ale množící se buňky, které ovšem také nemají hlad, neboť mění okolní obsah vejce v nové buňky, nikoliv ve svůj růst. Je-li tedy obsah vejce měněn v buňky, pak není spalován na energii, ale naopak je sem třeba energii dodávat odjinud.

x: Máte pravdu. Zárodek slepice ve vejci nejí, netráví a nevyměšuje. Avšak pokud vím, slepice snesená vejce nezapoují do zásuvky, aby jim dodaly energii. To je hotová záhada.

y: Jak již bylo řečeno, ignorujete právě to, co máte přímo před očima. Jaký div, že se Vám to nejsamozřejmější jeví být záhadné.

x: Přiznám se, že z toho již mám takový zmatek v hlavě, že nejsem schopen přijít na to, co tu vlastně neberu v úvahu.

y: Což jste nikdy neviděl ani neslyšel, že slepice sedí na vejcích?

x: Kdyby tu stačilo pouze teplo, nemusela by slepice vejce snášet, ale mohla by rodit živá mláďata.

y: Teplo je zapotřebí k množení buněk, což se děje také již ve slepici. K jejich pořádání je však zapotřebí jiných sil a proto musí slepice vejce snést.

x: Proč potom savci vejce nesnáší?

y: Ale snáší. U slepice vejcovod vyústuje ven, u savce do dělohy, kterou slepice nemá.

x: Je-li to tak, pak velmi zjednodušeně můžeme říci, že skořápka vejce zastupuje placentu savců. Zrození savce je pak totožné s vyklubáním se kuřete ze skořápky vejce.

y: Nuže, zrekapitulujme si, k čemu jsme v tomto dialogu dospěli: řekli jsme si, že se v oplodněném vejci množí buňky dle kódu DNK, který je uložen v nich a využíváním energie tepla, jež je podněcováno zvenčí (mateřským organismem, či v umělé líhni). Toto množení buněk není vývojem zárodku. Vývoj zárodku počíná teprve pořádáním těchto množících se buněk v různé orgány a údy, z nichž je uspořádán celý organismus. Dále tedy musíme řešit otázku, podle jakého "kódu" dochází k vývoji zárodku (k pořádání buněk) a jaké síly jsou za to zodpovědné. Ukázali jsme si také, že tento kód není uložen v buňkách, v zárodku, ve vejci, ani v mateřské slepici, kde nelze hledat ani zdroj pořádajících sil.

x: Z věci je ovšem také zřejmé, že zdrojem těchto pořádajících sil nemůže být teplo, dodávající energii k množení buněk.

y: Na kódy a síly zodpovědné za vývoj zárodku, se tedy podíváme v příštím dialogu.

Geneze zárodku

- x: Řekli jsme si již, že se v oplodněném vejci množí buňky dle tzv. "kódu DNK" který je uložen v chromozomech buněk. Kód sám o sobě ovšem nestačí, k množení je zapotřebí tepelné energie, jež je vejci dodávána zvenčí (mateřským organismem slepice).
- y: Pouhé množení buněk však ještě není vývojem zárodku.
- x: Vývoj zárodku počíná tam, kde jsou množící se buňky pořádány v různé orgány a údy, z nichž je uspořádán celý organismus.
- y: Buňky se tedy množí dle DNK, jejich pořádání by však již s DNK nemělo mít nic společného.
- y: Přesně tak! Zde tedy budeme řešit otázku, podle jakého "kódu" dochází k pořádání buněk ve vývoji zárodku a jaké síly jsou za to zodpovědné. Již jsme si také ukázali, že tento kód není uložen: v buňkách, v zárodku, ve vejci, ani v mateřské slepici.
- x: Tam nikde nelze hledat ani zdroj pořádajících sil, které nesmíme zaměňovat s teplem, dodávajícím energii k množení buněk.
- y: Je Vám tedy dostatečně jasný rozdíl mezi oplodněním vejce a počítím zárodku?
- x: Je to poněkud neobvyklé, oddělovat tyto dvě věci od sebe. Řekli jsme si však již, že oplodněním vejce je nastartováno pouze množení buněk, k němuž dojde ještě ve slepici. Teprve po snesení vejce dochází mimo slepici k počítím zárodku, jež představuje pořádání množících se buněk.
- y: Mezi oplodněním a počítím je podobný rozdíl jako mezi výrobou cihel a stavbou domu. Pouhou výrobou cihel ještě nestavíme dům, ale pouze množíme cihly (buňky). Klademe-li však hotové cihly podle představy domu (s úmyslem postavit dům), počali jsme zárodek domu (slepice).
- x: Cihlář formující hlinu v cihly je jako DNK a cihlářská pec je slepice, sálající ze všech stran teplo na množící se buňky v jejích útrobach. Dům však nelze stavět v peci a proto musí cihly ven (snesení vejce slepicí). Venku se cihel (buněk) ujímá zedník (zednář), který je pořádá podle představy stavitele, kdo je však u vejce tím zedníkem a stavitelem to mi není jasné.
- y: Zedník je zde projevem živých sil pořádajících cihly (buňky) podle představy domu. Představa domu je právě oním "vyšším kódem", podle něhož jsou cihly pořádány (vývoj zárodku). Tento "projekční kód" (představu) dává zedníkovi stavitel (resp. projektant) domu.
- x: Jenže kdo je tím zedníkem (silou vývoje) a stavitelem (projektem vývoje) u zárodku?
- y: Učňme si nejdříve celkovou představu o třech nutných fázích vývoje zárodku, které můžeme pozorovat jako zásadní změny v průběhu jeho vývoje:
- 1/ POČETÍ = zárodek je počat v nitru vejce (počíná pořádání buněk)
 - 2/ ZROZENÍ = zárodek dospívá v kuře, které vyklubáním opouští skořápku vejce
 - 3/ DOKONÁNÍ = zárodek dokonává vývoj kuřete vně vejce, v dospělé slepici
- x: Zdá se mi, že vyklubání kuřete z vejce odpovídá narození mláďat u savců. Pojem "dokonání" však zavání smrtí. Jakobychom dostavěný dům museli zase zbořit právě proto, že je dokonán.
- y: Správný postřeh! Vy však berete na vědomí pouze pojmy, nikoliv představu kterou popisují. Nikoliv pojmy, ale představa Vás může přivést k poznání, že vše co bylo na počátku (při počítím) vně zárodku (v jeho okolí), je na konci (v okamžiku smrti) v něm (v jeho nitru). Nuže zkuste vyjmenovat vše, co se v průběhu vývoje zárodku dostalo z venčí postupně do jeho nitra.
- x: Zárodek do sebe pojme nejdříve obsah vejce. Pak se vyklube ven, běhá, zobe různá semínka, brouky, žížaly atp., až z něho nakonec vyrostle slepice.
- y: Nemám nic proti romantismu, ale otázku je třeba zodpovědět tak, jak je položena. Držte se tedy jasné představy (obrázku), nikoliv nejasných pojmů, jež se tak zmateně honí ve Vaší fantazii.
- x: Jde-li Vám o pojmutí skořápky zárodkem, budiž, opomněl jsem. Ale skutečnost, že se slepicím dávají zobat skořápky, aby měly dost vápna na snášení vajec, se mi nezdá zas až tak důležitá.
- y: Vy jste velmi zatrvzelý člověk. Musím tedy trvat na důsledném popisu každé etapy ve vývoji zárodku, jak jsme si je zobrazili. Co je v každé z těchto etap pojato z venčí do nitra zárodku?

x: Přece po mně nechcete, abych řekl, že zárodek do sebe postupně pojal: obsah vejce, skořápku vejce a obsah slepice. Copak kuřata zobají slepice?

y: Vykuchejte slepici, naporcujte ji, předhodte kuřatům a uvidíte, jak s jejím obsahem naloží.

x: Máte pravdu. V drůbežárnách je znám kanibalismus slepic, schopných uklovat i živou slepici.

y: Můžeme tedy konstatovat, že celý vývoj zárodka spočívá ve třech etapách, v nichž zárodek postupně vyžírá z nitra vše, co je obsaženo v nitru slepice.

x: Představa zárodka jako kanibalského parazita je ovšem příšerná.

y:

"Tehdy se Židé mezi sebou přeli: "Jak nám tento může dát jíst své tělo?"

I řekl jim Ježíš: "Amen, amen pravím vám:

nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě života!" (Jan 6, 52–53)

x: Jenže zárodek může to vše přijímat pouze postupně, po částech, a nezbytně tedy musí vše zničit. Ve Vaší představě však není nic porušeného.

y: Za prvé to není moje představa, ale představa slepice. Za druhé, buňky zárodka použijí zničený obsah ke svému rozmnožování dle DNK. Takto namnožené buňky jsou pak v průběhu vývoje zárodka průběžně pořádány v novou slepici. Obsah staré slepice je tedy porušen, následně je však znovu uspořádán podle představy slepice v novou slepici. Vývoj zárodka tedy představuje ničení s následnou "rekonstrukcí" zničeného. Na tomto mechanismu je založeno veškeré poznání. Všimněte si jen jak děti ničí hračky.

x: Pak ovšem celý vývoj probíhá od počátku až do konce tímž způsobem a není tedy zapotřebí oné mezifáze v podobě klubání z vejce (zrození).

y: Abychom porozuměli smyslu vejce (zrození), musíme si ujasnit otázku:

Jaký je rozdíl mezi líhnoucím se kuřetem a dospělou slepicí?

x: Pomineme-li rozdíl ve velikosti, pak je rozdíl pouze v tom, že slepice snáší vejce a kuře ne.

y: Pomineme-li velikost, čím se pak liší líhnoucí se kuře od dospělého kohouta?

x: Podle Vás je dospělý kohout pouhým kuřetem? Pouze líhnoucím se zárodkem slepice?

y: Vy jste hrozný. Nejdříve tvrdíte, že představa slepice je moje představa a nyní tvrdíte, že se zárodek slepice vyvíjí podle mě. Což opravdu vypadám jako slepice?

x: To jistě ne, to je jen takový slovní obrat. Jsem prostě překvapen Vaší otázkou, na kterou jsem nucen odpovědět tak, že se ve mně proti tomu vše vzpírá. Nejraději bych svou odpověď zapřel.

y:

"I řekl mu Ježíš: "Amen pravím tobě, že dnes, této noci,

dříve než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mě třikrát zapřeš!" (Marek 14, 29–30)

x: Zdá se, jakoby tu trojí zapření představovalo ono trojí vyžrání slepice (obsahu vejce, skořápky a obsahu slepice). Co je tu však dvojím kokrháním?

y: Namísto: "zakokrhá, má Kralická bible "zazpívá", což se více blíží pojmu: "dospívá". Jestliže tu kohout kokrhá 2x, které z obou zakokrhání je první a které poslední?

x: Děláte si legraci? První je přece první a druhé je poslední!

y: Výborně! Pak jistě uznáte, že kohout nemůže poprvé zakokrhát dřív než se vyklube z vejce (narození) a naposledy nemůže zakokrhát později než v okamžiku svého dokonání (smrt).

x: Vy si tu hrajete se slovy. Před chvílí jste mi svou otázkou sugeroval, že kohout je vlastně kuře, tj. nedokonaná slepice a nyní mluvíte o jeho dokonání.

y: Zde se musíme naučit rozlišovat dvojí princip:

a/ tvar = tvor = mužský princip = exteriér kohouta

b/ forma = otvor = ženský princip = interiér slepice

- x: Což slepice nemají tvar jako kohouti?
- y: Právě! Slepice musí mít tvar jako kohouti, kohouti však nemusí mít formu jako slepice!
- x: Co míníte tou formou, kterou kohouti nemají a slepice mají? Vejcovod, který po vylíhnutí vyvíjí slepice jako svou pohlavní zralost? Což kohouti také nevyvíjí pohlavní zralost?
- y: Pohlavní zralost a vnitřní forma vejcovodu jsou dvě různé věci. Postavíme-li dům (exteriér), tu ještě není zralý k obývání, i když má vnitřní formu stěn obyvatelné místnosti (interiér). Tato vnitřní forma musí být také vybavena nábytkem (cizí obsah v interiéru).
- x: Chcete tím říct, že vnitřní forma vejcovodu tu již může být, pohlavní zralost slepice však nikoliv. Co je tím cizím obsahem ve vnitřní formě slepice?
- y: Nejdříve jste zaměňoval mou představu s představou slepice a nyní zaměňujete vnitřní formu vejcovodu s vnitřní formou slepice.
- x: Jakže?! Chcete snad říci, že slepice má ještě jinou vnitřní formu, nikoliv jen formu vejcovodu?
- y: Vaše nechápavost je dána tím, že se stále otrocky držíte pouhých pojmů a minimálně využíváte možnost jasné představy. Nuže, představte si průřez skořápkou vejce jako obvod kružnice. Z venčí lze tento obvod pojímat jako tvar (tvor), z nitra jako formu (otvor). Všechny obvody však nemusí být tak pěkně oblé, jako výše nakreslený obvod vejce v nitru slepice. Obvod může být také všelijak pokrčen, např. jako na tomtéž obrázku nakreslený obvod slepice.
- x: Budiž. Forma vejcovodu není totéž jako forma slepice. Slepice však existuje pouze jako vnější tvar (tvor), nikoliv jako vnitřně prázdná forma.
- y: Můžete totéž tvrdit o vejcovodu?
- x: Zdá se, že ne. Vejcovod je vejcovodem pouze jako vnitřní forma, nikoliv jako vnější tvar.
- y: Odkud má vejce svůj tvar? Není náhodou vnější tvar vejce odlitkem vnitřní formy vejcovodu?
- x: U vejce to tak snad je, ale vnější tvar slepice (kohout) přece není odlitkem vnitřní formy slepice. Kde by se ta forma vzala?
- y: Vy stavíte koně za vůz. Svět relativních projevů poznáváme tak, že pátráme po původu jeho projevů, nikoliv jejich popíráním, protože nevíme, kde se vzaly. Víme-li že vejce má svůj tvar od vnitřní formy vejcovodu, pak se musíme ptát: od jaké formy má svůj tvar kohout?
- x: Slévači vědí, že k odlití tvaru, potřebuje formu a k odlití formy (např. dutiny v odlitém tvaru), potřebuje pískový tvar (tzv. "jádro" které vkládá do nitra formy). Tzn., že se musíme ptát nejen na formu, jako na příčinu tvaru, ale také na tvar jako na příčinu formy.
- y: Váš závěr je učebnicovým příkladem uzavřeného okruhu tautologie: "forma je příčinou tvaru a tvar je příčinou formy". Jednoduchá tautologie, říká: "A je příčinou sebe sama!", dvojitá tautologie praví: "A je příčinou B a B je příčinou A". Tautologie se dá ještě rozvíjet na trojitou a vícečlennou. Takto by ovšem svět relativních projevů nikdy nemohl být stvořen: Aby nemohlo být stvořeno bez B a B by nemohlo být stvořeno bez A.
- x: Je-li tomu tak, pak byste nějak musel dokázat, že lze formu stvořit bez tvaru, či tvar bez formy.

CO BYLO DŘÍV TVAR NEBO FORMA?

- y: Jaký tvar je příčinou vnitřní formy bubliny ve vodě?
- x: Tvar vzduchu v bublině.
- y: Vzduch má kulovitý tvar?
- x: To ne, ale jeho tlak se všude šíří všemi směry a proto můžeme jeho kulovitý tvar spatřit nejen ve vodě, ale např. také ve skle atp.
- y: Nevidíme spíše vnitřní formu vody, či skla, než tvar vzduchu?

- x: Máte pravdu, ale ta vnitřní forma je dána tvarem tlaku vzduchu, jak Vás o tom může přesvědčit každý sklář, vyfukující vnitřní formu sklenice.
- y: Vy zde mluvíte jen o projevech vzduchu v prostředí s vyšší hustotou než je jeho. Jak je tomu v prostředí stejné hustoty? V zimě můžete vidět svůj dech jako oblak páry. Je snad kulový?
- x: To není. Ale voda a sklo samy o sobě také nejsou kulovité.
- y: Příčinou tvaru či formy není ani vzduch, ani voda, ani žádná jiná podstata (hustota) sama o sobě. Otevřete-li láhev limonády, objeví se v ní spousta bublin, které v zavřené láhvi nebyly.
- x: Rozumím. Zde máme co činit s projevem sil v podobě tzv. "přetlaku", či "podtlaku". Tyto síly nejsou vlastností limonády, vody atp., ale musí být těmto látkám dodány z venčí.
- y: Nadále se tedy soustředíme na tvar a formu jako na projevy sil v nitru, či vně látek. Projeví-li se vně na látce mluvíme o tvaru, projeví-li se v nitru látky, mluvíme o formě.
- x: To obráceně znamená, že tvar obsahuje látku uvnitř, forma vně.
- y: Už se Vám podařilo obejmout (obsáhnout) něco tak, aby to nebylo uvnitř vaší náruče, ale vně?
- x: Přece nechcete říci, že se vnitřní forma projevuje v nitru látky, vně však látku nemá.
- y: Co obsahuje sklo? Vnější tvar sklenice, nebo vnitřní forma sklenice?
- x: Sklo je obsahem tvaru i formy sklenice.
- y: Kde je obsah kruhu, uvnitř nebo vně obvodu kruhu?
- x: Obsah kruhu je uvnitř jeho obvodu.
- y: Proč uvnitř a ne vně?
- x: To je věc dohody, jak si ujednotíme pojmy.
- y: To je věc Vaší a nominalistické ignorance. Již jednou jste se vyhnul otázce: Dokážete něco obejmout tak, aby to bylo vně Vaší náruče? Objmete-li např. strom, bude kmen uvnitř nebo vně obvodu Vaší náruče (kruhu)?
- x: Představa, že by se nominalisté dohodli na tom, že budou za obsah pokládat to co je vně obvodu, takže bych musel objímat strom tak, aby byl jeho kmen mimo mé náruče (vně obvodu) je skutečně groteskní. Vidím, že tu na dohodách "nominalistů" vůbec nic nezáleží, že jsou to pouze mluvkové a drzí zákoníci, kteří nám chtějí předepisovat svou vlastní z vůli. Slavnostně tedy prohlašuji, že obsahem je to, co je uvnitř obvodu, co je obejmuto (objem), obsáhnuto (obsah), pojato (pojem) atp.
- y: Nuže, kdo objímá sklo sklenice jako svůj obsah? Tvar nebo forma sklenice?
- x: Sklo je obsahem tvaru sklenice. Proto nemůže být obsahem formy sklenice! Obsahem formy sklenice může být jen to co je v jejím nitru, tj. vzduch, nebo voda kterou do ní nalejeme atp.
- y: Zmrazíme-li vodu ve sklenici a led ze sklenice vyklopíme, bude led (voda) obsahem tvaru ledu, nebo formy sklenice?
- x: Led je obsahem tvaru ledu, protože je mimo formu sklenice.
- y: Vratíme-li led zpátky do sklenice, tu již nebude obsahem tvaru ledu?
- x: Led ve sklenici je obsahem tvaru ledu i formy sklenice, neboť má tvar od ní.
- y: Spadne-li do sklenice špendlík. Bude ocel obsahem tvaru špendlíku, nebo formy sklenice?
- x: Ocel je obsahem tvaru špendlíku. Tedy i led a voda jsou obsahem svého tvaru, bez ohledu na to, že ho přijali od formy sklenice. Přece však je špendlík i led obejmut formou sklenice.
- y: Představte si, že obejmete strom a někdo obejmě Vás. Kdo objímá kmen stromu, Vy nebo on?
- x: Já objímám kmen stromu a on objímá mě.
- y: Právě tak tvar ledu objímá led a forma sklenice objímá tvar ledu.

x: Tzn., že látky (voda, led i ocel špendlíku) jsou obsahem svého tvaru, nikoliv formy sklenice. Jejich vnější tvar by však měl být obsahem vnitřní formy sklenice!?

y: Jsou tyto tvary ve sklenici vlastním nebo cizím obsahem vnitřní formy sklenice?

x: Protože tvar vody (ledu) je ve sklenici právě tak jako tvar špendlíku, je zřejmé, že není vlastním obsahem formy v tomtéž smyslu, v jakém mluvíme o vlastním obsahu tvaru. Tzn., že jakýkoliv tvar je v nitru formy vždy cizím obsahem.

y: Nyní máte možnost porozumět mechanismu mateřství.

x: Dítě se může od své matky osamostatnit (narodit) právě proto, že jeho obsah má svůj vlastní tvar, který je na mateřské formě (v níž byl tvar počat) nezávislý.

y: Výborně! Je něco takového možné i obráceně? Je forma v nitru tvaru rovněž cizím obsahem? Je forma v nitru tvaru na tomto tvaru stejně nezávislá, jako je na ní nezávislý tvar, který je v ní?

x: Zdá se, že obráceně to možné není. Vnitřní formu sklenice nelze od tvaru sklenice oddělit tak, jako lze od ní oddělit tvar, který dala vodě.

y: Vidíte tedy, že voda nemusí vnitřní kulovitou formu (bubliny) přijímat od vnitřního tvaru, vnější kulovitý tvar (ledu) však nemůže získat jinak než od kulovité formy.

x: Proč zdůrazňujete "kulovitost" tvaru a formy?

y: Protože musíme tzv. "ušlechtilé" tvary a formy, jež jsou výsledkem uměleckého tvoření, přísně odlišovat od "neušlechtilých" patvarů a neforemností, které mohou vznikat zcela nahodile.

x: Přece však se mi zdá, že bublina může vzniknout i nahodile.

y: Vnitřní forma bubliny, je jediný případ ušlechtilé formy, která může vzniknout nahodile. To je také jediná možnost počátku uměleckého tvoření. Proto musíme ve vnitřní formě spatřovat vlastní počátek veškerého stvoření.

x: Nedovedu si představit, jak by bylo možno této kulovité formy využít např. formování lidského těla, či obyčejné slepice. Vždyť z ní nelze učinit ani obyčejnou krychli.

y: V poslední době se stále více objevují "kouzelníci" s mýdlovými bublinami, kteří svedou z osmi bublin i krychli. Pozorujeme-li práci skláře, rovněž nahlédneme, jak je možné z výchozí koule jednostranným foukáním postupně vymodelovat nečekané formy. Rozhodující je tu však představa a pojem. Jak jste si již povšiml, pojem je vlastním obsahem tvaru. Jak je tomu s představou?

PROJEV, VJEM A POZNÁNÍ

x: Analogie tu svádí k závěru: Jako souvisí pojem s tvarem, tak souvisí představa s formou. Sama o sobě však analogie nic nedokazuje. Abych měl jistotu, musím se nejdříve vyrovnat s otázkou formy. Nemůže-li být vlastním obsahem formy to co je vně mimo ni, ani to co je v jejím nitru, pak je forma absolutně bez obsahu. Naše vývody však vycházely od toho, že pokud se síly projevují vně na obsahu (látce), mluvíme o tvaru, pokud se projevují v nitru obsahu (látky), mluvíme o formě. Jak se tedy může forma projevit v obsahu, když žádný nemá?

y: Nemáme-li vlastní kabát, neznamená to, že si nesmíme obléct kabát vypůjčený. Nemůže-li se forma projevit ve vlastním obsahu, může se projevit alespoň jako forma "díry" (otvoru) v obsahu tvaru (tvora). Souhlasíte?

x: Je těžko stravitelné, že forma nemůže mít vně ani uvnitř vlastní obsah, cizí obsah však ano.

y: Forma nemůže mít vně ani uvnitř nijaký obsah, ani vlastní, ani cizí, ale pouze cizí tvar.

x: Zdá se, že je forma pěkná zlodějka.

y: Když už se na projev formy díváte morálníma očima, nemůžete ji označit za zlodějkou, neboť nekrade cizí obsah. Pouze můžete říci, že ve svém nitru vězní cizí tvar (tvora), a vně se chlubí cizím peřím (tvarem), jakoby nosila cizí kabát. Moralita má však dvě relativní stránky "dobro a zlo". Zkuste se tedy na formu podívat také z hlediska dobra.

x: Ve svém nitru forma pečuje o cizí tvar (tvora) jako matka o dítě, vně cudně zahaluje svou nahotu závojem cizího tvaru (tvora).

y: Forma se zahaluje cizím tvarem pouze vně, neboť je otvorem v jeho obsahu, nikoliv v nitru, kde se tvar osamostatňuje vlastním obsahem.

x: Tzn., že forma může být poznána jako forma pouze ve svém nitru a to cizím tvarem, Vně může být poznána pouze jako cizí tvar, jímž je zahalena.

y: Zbývá si jen uvědomit závislost "projevu" a "poznání" na vzájemných vztazích "tvaru a formy":
Projevuje se:

A/ tvar ve formě = synovský tvar v mateřské formě (tvor v lůně formy)

B/ forma v tvaru = dceřinná forma v otcovském tvaru (otvor v obsahu tvaru)

Poznává:

C/ tvar formu = synovský tvar poznává mateřskou formu (tvor v lůně formy)

D/ forma tvar = synovský tvar poznáván mateřskou formou (tvor v lůně formy)

x: Rozlišujeme tedy tvary a formy na: **OT = otcovský tvar = ST = synovský tvar, MF = mateřská forma = DF = dceřinná forma**

Pak: ACD = vzájemné vztahy ST a MF, zatímco B = vzájemné vztahy DF a OT.

y: To co tu zvete vzájemnými vztahy, představuje na jedné straně projevujícího se, na druhé straně vnímajícího. Avšak vjem projevu je jedna věc a porozumění vjemu (poznání) je druhá věc:

| | | |
|--|----------------|----------------------------|
| (ze stanoviska projevujícího se) projevy | = AB = vjemy | (z hlediska vnímajícího) |
| (ze stanoviska vnímajícího) vjemy AB | = CD = poznání | (z hlediska poznávajícího) |
| (ze stanoviska znaleckého) poznání CD | = AB = projevy | (z hlediska projevujícího) |
| (ze stanoviska projevujícího se) projevy | = AB = vjemy | (z hlediska vnímajícího) |

x: Projevy (AB) nejen vnímáme, ale i poznáváme. Rozumím-li jim, nejsou pouhými vjemy (AB), ale poznáním (CD). Projev našeho poznání (CD) vnímají je jako pouhé projevy (AB).

y: Poznání je rozumová činnost (uvažování), jíž odstraňujeme rozdíl (negujeme) mezi AB a CD.

x: Tak moc nepoznáme:

1/ možné je vzájemné poznání: MF+ST, DF+ST,

2/ možné není vzájemné poznání: OT-DF, OT-MF, OT-ST, MF-DF

y: Není-li vše možné poznat (2) stejným způsobem (jako 1), musíme si u ostatního (2) sjednat možnost poznání jinou cestou. To je také smyslem veškerého vývoje světa projevů a poznání.

x: Táž forma je tedy DF (vůči OT jímž se zahaluje), i MF (vůči ST, jenž je v ní cizím obsahem). Jako DF svou nahotu zahaluje vně závojem tvaru (OT), jako MF však svou nahotu před ST zahalit nemůže a projevuje se mu tedy nahá. Právě tak je ST nahý ve vztahu k MF.

Praví-li Mojžíš, že Adam a Eva "poznali, že jsou nazí" (Genesis 3, 7), pak Adam = ST a Eva = MF (ve vztahu k OT však DF).

y: Genesis na počátku nemluví o Adamovi, ale pouze o "Prvním muži" (OT), z jehož žebra byla Eva stvořena. Představíme-li si OT jako tvar kruhu, pak od něj můžeme oddělit žebro tak, že v kruhu (OT) vyřízneme mezikruží (žebro). Na jedné straně nám zbude "kruh" (o "žebro" menší), na druhé straně dostaneme "mezikruží" (žebro), Jež pojímáme podle vnitřní formy (DF) jíž bylo odděleno jako žena (DF) i když vně je mužem (OT):

"muž... se přidrží své ženy" (Genesis 2, 24)

x: Tomu nerozumím. Kdo je tu vlastně Adam?

y: Mezikruží má vnější tvar (OT), v jehož středním obsahu je vnitřní forma otvoru (DF). Toto mezikruží lze tedy pojímat dvojím způsobem:

Q/ podle vnějšího tvaru (OT) = hebr. "IŠ" = muž = Adam

W/ podle vnitřní formy (DF) = hebr. "IŠŠÁ" = žena = Eva

x: Vypadá to logicky a vysvětluje to nejen smysl stvoření "ženy" z "mužova žebra", ale také smyslu výroku: "budou jedno tělo" (Genesis 2, 24) Jenže vedle nich by tu musel být ještě tvar (tvor) "o žebro menší", jako jakýsi: IŠŠÁ – IŠ = ŠÁ, o němž ovšem není v ráji zmínky.

y: Odkud se pak vzal v Ráji proslulý "Had"?

x: Had se mi nezdá být dost výstižný pro tvar kruhu.

y: Kruhem a mezikružím jsme naznačili průřez dutou koulí. Obříznout povrch koule je tedy podstatně složitější než obříznout kruh. Viděl jste již někdy soustružit kouli?

x: Koule se skutečně soustruží ve spirále vinoucí se jako had. Přece však koule není had.

y: Uvědomte si, že obsah koule je pouhý pojem. To co je tu skutečně stvořeno, je pouze "had" vinoucí se od pólu k pólu jako obvod koule (povrch):

"Had byl nejchytřejší ze všech tvorů polních, které Hospodin Bůh stvořil." (Genesis 3, 1)

x: Pojem "had" i "tvor" (tvar) tu sedí, proč však: "nejchytřejší" a proč: "ze všech tvorů polních"?

y: Zatímco Adam a Eva mají "prázdnou hlavu" (otvor v mezikruží OT), Had má hlavu "plnou obsahu" (plný tvar prachu země = pole). Z hlediska lidské moudrosti (prachu země) je tedy skutečně ze všech nejchytřejší. Pojem "VŠE" tu na jedné straně označuje za "polní tvory" také Adama a Evu, neboť mají také obsah (pole v mezikruží), na druhé straně představuje relativní VŠE co JE obsahem (plný obsah).

x: Souhlasím. Had je nejchytřejší vzhledem k polním tvorům (plným tvarům), neboť ví (obsahuje) relativně VŠE. Adam a Eva neví VŠE, ale pouze relativně NĚCO v kontrastu k vnitřnímu NIC.

y: Řecká mytologie tohoto Hada zná jako boha podsvětí "Hádés". Vraťme se však k Vašemu tvrzení, že Adam je ST Evy a Eva že je MF Adama.

x: Odvolávám své tvrzení. Adam i Eva jsou tímtež mezikružím (žebrem), pojímaným jednou z hlediska OT (OT+DF = Adam = Adamovo žebro) a podruhé z hlediska DF (DF+OT = Eva = z Adamova žebra). Eva je MF jen ve vztahu k ST prázdného obsahu v jejím nitru.

y: ST prázdného obsahu představuje "neposkrvněné početí" Evy, což je totéž jako panenství. Ve vztahu k prázdnému ST tedy Eva nemůže být MF ale panenskou DF. MF se může stát pouze v následku "poskrvněného početí" (ztráty panenství), které je dáno naplněním ST vlastním obsahem, který mu umožňuje opustit MF (narození ST a porod MF).

x: Tak tak se stačím orientovat. Převeďme-li věc na náš obrázek slepice, v jejímž nitru je vejce se zárodkem slepice, pak se mi obrys slepice na jedné straně jeví jako DF slepice, v jejímž panenském nitru je ST kohouta s prázdným obsahem. Na druhé straně se mi však jeví jako MF, neboť je v jejím nitru vejce, v němž je zárodek.

y: Obrys slepice je z venčí OT (Adam), z nitra však DF (Eva), která se změní v MF, jakmile se v ST objeví zárodek jeho vlastního obsahu.

x: Totéž bychom ovšem mohli říci i o obrysu vejce ve slepici i o zárodku ve vejci.

y: Všimněte si, jak vejce v nitru slepice náramně připomíná "Hada v Ráji".

x: Hrome, máte pravdu! Slepice ho pozřela jako Eva "zakázané ovoce" v Ráji a tím se poskrvnila. Zárodek, se počíná vyvíjet právě tam (v hadím vejci), kde v Ráji vzešel podnět k Evině hříchu.

y: Z hlediska tvaru zde můžeme rozlišovat trojnost v sobě:

- | | | | |
|---------------------|---|----------------|---|
| 1/ žebro makrokosmu | = | kohout | (dokonává vyžráním veškerého obsahu slepice) |
| 2/ planetární vejce | = | had | (zničen zárodkem, jenž vyžral obsah skořápky) |
| 3/ červ mikrokosmu | = | zárodek | (roste přijímáním obsahu Hada i kohouta) |

x: Čím je zárodek ve vztahu k slepici?

y: ST se v DF slepice bez plného obsahu neprojeví. Aby se mohl plně projevit, musí se naplnit vlastním obsahem, což lze jen postupně v podobě vývoje zárodku. Zárodek tedy představuje postupný vývoj plného projevu ST, který dokonává v makrokosmické velikosti slepice.

x: Rozumím. Slepice se stále obnovuje. Stará slepice dokonává v okamžiku, kdy se vyvine nová.

y: Nerozumíte. To co dokonává je vždy nové, nikdy staré! Tzn., že v nitru MF slepice dokonává nový plný projev kohouta (ST). V nitru tohoto dokonaneého kohouta je však vejce, v jehož nitru hlodá červ v podobě nového zárodku, který postupně vyžere vejce i obsah kohouta, takže dokonává opět jako nový plný projev kohouta (ST). Mrtvola starého kohouta, který dokonal před ním (ST) je tedy zcela vyžrána tak, že po ní zůstala pouze slepice (DF). Tzn., že v okamžiku dokonání nového kohouta (ST), vstává z mrtvých nová slepice (DF).

x: Tak to je na mě už moc. Jak může z mrtvoly kohouta (ST) povstat živá slepice (DF), když se DF může projevit jen jako otvor v obsahu OT?

y: Jak již bylo řečeno, obrys slepice je z venčí OT, z nitra DF.

x: Chybí tu však obsah OT, v němž je DF dírou, neboť veškerý obsah byl vyžrán kohoutem (ST)!

y: Ukázali jsme si již, že forma nemůže mít vlastní obsah vně, ani uvnitř a proto se může projevit jen jako forma otvoru v obsahu OT, jako DF+OT = EVA (IŠŠÁ). Projev DF tedy není plný, ale prázdný a proto není závislý na obsahu, ale pouze na OT. Tou závislostí jsou projevu DF dány meze, neboť OT je maximální možnou mírou projevu DF.

x: Rozumím: OT je plnou mírou projevu DF! Projevili se DF v obsahu OT v plné míře, projeví se jako "DF+OT" bez obsahu! Obsahem OT je nyní pouze DF, která se projevuje v pouhém OT.

y: Výborně! Nakolik zde máme co činit s něčím mimořádným, si lze uvědomit, připomeneme-li si, co jsme si řekli výše o projevu tvaru a formy.

x: Řekli jsme si, že tvar a forma jsou projevy sil na (tvar), či v obsahu (forma). Obětováním vlastního obsahu cizímu červu (zárodku) se spojený projev sil tvaru (OT) a formy (DF), od obsahu zcela osamostatnil.

y: Tento spojený projev tvaru (OT) a formy (DF) je v duchovní vědě zván "fyzickým tělem", v němž vstal Kristus z mrtvých (z mrtvého obsahu):

x: Zdá se, že to naznačuje Ježíš při Večeři Páně, obřadem eucharistie při tzv. "mši svaté":

"Vzal kalich, vzdal díky a řekl: "Vezměte a rozdělte mezi s sebou..."

Vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy:

"Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku!"

(Lukáš, 22, 17-19)

POJEM A PŘEDSTAVA

y: Dlužíte mi odpověď na otázku, zda: souvisí představa s formou podobně jako obsah s tvarem?

x: Protože forma se bez tvaru nemůže projevit, pak je zřejmé, že tak jako tvar souvisí s pojmem, tak souvisí představa se spojeným projevem sil tvaru a formy (OT+DF), oprostěných od jakéhokoliv obsahu (pojmu).

y: Ještě jsme neodpověděli na otázku: Jak Adam a Eva "poznali, že jsou nazí"?

x: Adam (OT) a Eva (DF) mohli poznat, že jsou nazí jen v okamžiku plného projevu DF, tj. v okamžiku osamostatnění projevu "DF+OT" od veškerého obsahu.

y: Tak je tomu nakonec. Na počátku jsou však částečně také nazí.

x: Eva (DF) je na počátku zevně zahalena obsahem OT a je tedy nahá pouze ve svém nitru před ST prázdného obsahu. Adam (OT), je na počátku ve svém nitru zahalen svým vlastním plným obsahem (prachem země), vně je však nahý. Obsah mezikruží (mezi DF a OT) je tedy oním "fíkovým listem" kterým se prý oděli.

y: Obsah mezikruží je pouze obsahem OT, nikoliv DF. Takto se "fíkovým listem" mohl odít pouze Adam. Jakým "fíkovým listem" se oděla Eva?

x: Už to mám. "Fíkovým listem" Evy je plný obsah "Hada", kterého pozřela jako zakázané ovoce, či jako slepice vejce, tj. jako plný obsah ST a tím zahalila (poskrvnila) své lůno.

y: Jak vidíte, zakázaným ovocem je tu fík, nikoliv jablko, jak se často tvrdí. Fíkovník je také nejčastěji připomínaným stromem v bibli. Dle legendy odpočinula pod fíkovníkem z řádu Moreae Marie s Ježíškem při útěku do Egypta.

x: Proč právě fíkovník?

y: Tzv. "ficus sycomorus" (fíkovník, či smokvoň egyptská z řádu Moreae) má **vejčité** listy i plody a roste v podobě stromu, keře i **liány** vinoucí se jako had.

x: Zdá se, že "genetika" duchovní vědy je mnohem zasvěcenější než oficiální přírodní věda, která o těchto skutečnostech nechce nic slyšet a úpěnlivě se tváří, že lze vývoj zárodku vysvětlit pouhým "kódem DNK". Avšak i tzv. "Patristika" (učení sv. Otců) se zdá odporovat duchovní vědě tvrzením, že Stvořitel mohl první ženu stvořit stejně jako muže (z prachu země), ale stvořil ji raději z mužova žebra.

y: Jako je DF ve svém nitru nahá, nemá-li ST vlastní plný obsah (prach země), tak je OT nahý vně, neboť jeho MF (MF vně na OT) rovněž nemá vlastní plný obsah (prach země).

x: O tom, že má OT vně MF, sice nebyla řeč, musím však uznat, že tam něco takového musí být.

y: Doplňme si tedy výše uvedené pojmy (OT, ST, DF, MF) o chybějící pojmy:

| | | | |
|------------------------|---|----------|-------------------------------|
| A/ ST plně neprojevený | = | "KRŠNA" | (resp. Nátanský Ježíš) |
| B/ ST plně projevený | = | "SIDON" | (resp. Šalamounský Ježíš) |
| C/ DF plně projevená | = | "EVA" | (resp. nahá ISSIS = IŠŠÁ) |
| D/ MF plně projevená | = | "MARIE" | (resp. zahalená ISSIS = IŠŠÁ) |
| E/ MF plně neprojevená | = | "LILITH" | (mimo plnou míru = vně OT) |

x: OT není totéž co ST a Lilith tedy nemůže být MF OT, neboť vznikla současně (obřezáním) s OT.

y: Máte pravdu. Lilith není mateřskou, ale manželskou formou OT. Protože se však její manželství ničím neliší od mateřství (v obou případech obsahuje forma cizí plný tvar), nemusíme tu mezi manželskou formou (MF) a mateřskou formou (MF) příliš úzkostlivě rozlišovat. Patristika tedy mluví o možnosti stvořit Evu (DF) z žebra, v němž by se DF stala MF Lilith, nikoliv z žebra OT.

x: Neřekli jsme si, že DF se může projevit jen jako otvor v obsahu (OT)?

y: Vyřízneme-li v archu papíru kružnici a oddělíme od vnějšího archu (ohraňen MF Lilith) vnitřní arch (kruh), stvoříme prvního muže (OT = kruh).

x: Nestvořili jsme i Lilith?

y: Stvořením je vždy míněn "plný projev" (v plné míře, či obsahu). Zatímco plná míra je vně (OT), obsah může být pouze uvnitř obvodu! Stvořitel totiž neměl k dispozici arch papíru jako my a mohl na počátku tvořit jen pouhým vymezením obvodu (kroužením). Tento obvod má vlastní obsah pouze uvnitř jako OT, nikoliv vně kde MF Lilith vlastní obsah mít nemůže.

x: Vždyť vně i uvnitř obvodu je totéž. Obsah kruhu je pouhý pojem.

y: Přesně tak. Celé stvoření je založeno na představě (obvodu) a pojmu (obsahu) Stvořitele. To co je pro makrokosmického stvořitele pouhou představou a pojmem, to je pro nás, pro mikrokosmické červy (zárodky plného projevu ST), živící se iluzí obsahu, objektivní realitou.

x: Člověk aby byl stále ve střehu. Až dosud jsme o obsahu mluvili jako o pouhém pojmu, nyní tvrdíte, že je obojí iluzí.

y: Ne, vždy je obsah pouhým pojmem a ne vždy je tedy iluzí. Abychom však pro jedno nezamluvili druhé, dořešme nejdříve otázku dvojí možnosti stvoření Evy. Obě možnosti si můžeme naznačit na již vyříznutém a odděleném archu papíru tak, že vyřízneme mezikruží buď:

- a/ ve vnějším archu (neobsah ohraničený MF Lilith)
- b/ ve vnitřním archu (obsah kruhu pojmutý OT)

x: Rozumím. Stvořitel nemusel žebro (mezikruží) vyjmout z OT, ale naopak ho mohl k OT přidat z venčí (vyjmout z neobsahu). Proč dal přednost první možnosti před druhou?

y: Vymezením obvodu (obřezáním), je stvořeno to, co má pojem obsahu (objemu = prach země), tj. OT nikoliv MF (Lilith). Kdyby byla Eva (DF) stvořena obřezáním neobsahu vně MF Lilith, byl by tu druhý projev OT s vlastním pojmem obsahu a nová neprojevená MF Lilith vně.

x: Rozumím. Takto by bylo znovu stvořeno již stvořené, což by způsobilo značné zmatení pojmů (první a druhý OT, a dvojí pojem obsahu dvou OT) a tedy také znesnadnění možnosti poznání.

y: Přesně tak. Obřezáním muže (OT) však následuje nové stvoření v jednom OT a v jeho jediném pojmu obsahu. Vzhledem k pozření "Hada" Evou tu dokonce není ani "druhá MF Lilith". Jediný pojem obsahu je pak možno přehledně rozložit na dva relativní protiklady:

a/ relativně plný obsah (kruhu Hada, a mezikruží OT)

b/ relativně prázdný obsah (kruhu ST v nitru DF Evy)

x: Prázdný obsah je také vně MF Lilith.

y: Vy stále nerozlišujete mezi dvojím pojmem obsahu (prázdný a plný) a neobsahem (nepojato).

x: Stále si nemohu zvyknout, že to co je vně Lilith, to obsah není a to co je uvnitř Lilith, to není její obsah, ale obsah OT.

y: Zde musíme rozlišovat podle Elejské školy trojí:

1/ VŠE co JE obsah: a/ relativně plný = NĚCO co JE obsah

b/ relativní prázdný = NIC co JE obsah

2/ NIC co NENÍ obsah = relativní neobsah (vně Lilith)

ILUZE OBSAHU

x: Vraťme se tedy k otázce kdy je obsah iluzí a kdy není.

y: Je-li obsahem OT, či ST pouhý pojem, pak je iluzí. Ukázali jsme si však, že obsahem OT může být plná míra projevu DF. V takovém případě obsah iluzí není. Je-li obsahem našeho vědomí představa (OT+DF), pak ani tento obsah není iluzí.

x: Zdá se, že iluzí je pouhý pojem. Uvážím-li pak, že veškerá současná akademická věda i politika (zákonodárství) je založena na pouhých pojmech, jímá mě úzkost.

y: Vnímáte svou úzkost jako pojem (pocit) nebo jako představu?

x: Cože, i naše pocity jsou pouhou iluzí?

y: Iluze není vždy tak zavrženíhodná, jak se domníváte. Představte si, že by svět relativních projevů nebyl barevný.

x: Jakže, i barvy jsou pouhá iluze?

y: Chcete-li správně zobrazit Máju (iluzi), musíte ji zahalit do nádherných rouch a okrášlit mnohostí těch nejrafinovanějších skvostů. Odstraníte-li veškeré ozdoby a závoje, zůstane Vám nahá, ničím nepřikrášlená pravda (představa) v podobě nahé ženy (DF) krásných tvarů (OT).

x: Vždy mi bylo divné, proč Francisco Jose de Goya y Lucientes, namaloval dvě plátna s toutéž ženou ležící v naprosto stejné poloze: "Oblečená Mája" a "Nahá Mája".

y: Goya si tu všímá vnějšího projevu iluze, tj. zahalení a odhalení vnějšího tvaru (OT).

x: Jak může být vnější tvar (OT) zahalen, vždyť vně přece žádný obsah není?

y: Nejen obsah je Mája, ale také barvy. Protože se mechanismem projevu barev zabýváme jinde (Eleaté) zde si jen řekněme, že v kontrastu vnitřní světlosti (prázdný obsah kruhu) a vnější plnosti (plný obsah mezikruží) se obsah mezikruží jeví z venčí červeně, z nitra modře, tj. tak jak se nám za dne jeví obloha (nebeská klenba = makrokosmická DF).

x: Tak proto se Kršnova matka Devákí (DF) i Kršna (ST prázdného obsahu) zobrazují modře?!

y: Takto je ovšem vnitřní projev DF zobrazován jakoby byl vnějším OT. Namalovat vnitřní projev iluze a nahé pravdy (DF) skutečně jako vnitřní formu prakticky není možné. Ten zázrak dokázal pouze Leonardo da Vinci na milánské fresce "Večeře Páně".

x: Nepletete se? Na Leonardově fresce žádná žena není, ale jen Ježíš s 12 apoštolů.

y: Velmi se mýlíte. Leonardo to nemožné přece jen namaloval tak, že to vlastně nenamaloval. Přece však to na fresce je v podobě "nahé i zahalené Venuše". Tato freska je přímo napěchovaná podobnými zázraky, které nelze jen tak beze všeho popsat pouhými pojmy. Snad se ještě naskytne příležitost představit tuto fresku v její plné kráse.

x: Zdá se mi, že by se vnitřního projevu Máje a pravdy mohl týkat staroegyptský mýtus o "závoji Issidy", který prý žádný smrtelník nemůže odhalit aniž by nezemřel. Mládenec ze Sais, který tak učinil, skutečně zemřel.

y: Všimněte si, jak mistrně tu legenda pracuje s pojmy: Sa-is = opak "is-sa" (Issis = Iššá).

x: Pak je mládenec ze Sais projevem ST v lůně Issidy, jejíž neposkrvněná DF se mění v MF. Jeho smrt je tím, co jsme výše nazvali "dokonáním kohouta".

y: Duchovní věda učí, že mládenec ze Sais je Parcifall, syn Herzeloidy, vyvržený ze svatohrálového hradu Montsalvat protože se nezeptal na příčinu utrpení rybáře a krále Svatého Grálu Anfortase. Cestou z hradu potkal Parcifall dívku držící v náručí mrtvého mládence (dokonání nového kohouta ve formě slepice). Tato nenápadná scéna předložená světu tzv. "keltskou církví" se stala modelem pro obrazy a sousoší zvaná: "Pieta".

x: Takže následující Parcifalovy osudy až po druhý příchod na Montsalvat představují postupné vyžírání obsahu jeho mrtvolky červem a konečné dokonání vnitřní formy v plné míře OT, tj. zmrtvýchvstání v nesmrtelném těle představy DF+OT.

y: Naposledy se znalost těchto věcí objevuje v proslulém florentském sporu Michelangela Buonarotiho s Leonardem da Vinci o prasklý balvan (resp. poškozený jiným sochařem), o němž Michelangelo tvrdil, že je v něm David (zárodek kohouta, vyklubaný z vejce), a že tedy stačí jen odstranit přebytečný kámen (obsah mezikruží = prožrat se k vnitřní formě slepice).

x: Pokud vím, Leonardo odstoupil a Michelangelo z něj vytesal Davida (dokonaného kohouta).

y: Kohout je "tvor máje" (tvar plného obsahu), naplňující projev plné míry pravdy (představy slepice: DF+OT), neboť jeho plnému obsahu je MF vtisknut ST (tvar = tvář). Legenda praví, že Ježíš byl ve tváři podoben své matce.

x: Vidím, že i "hříšné tělo", je-li očištěno od iluzorního obsahu, může hlásat evangelium svým tvarem (OT) a formou (DF).

y: Postupné odhalování vnitřní formy slepice vyžíráním jejího obsahu zárodkem kohouta naznačuje tzv. "úlitba bohům", při níž je z poháru odlito trochu vína na zem (vinný obsah = hříšný obsah). Tím je podhalena vnitřní forma poháru.

x: Tomu nerozumím. Což následující vypítí poháru není "úlitbou bohům"?

y: Úlitba bohům je "první zakokrhání" zárodku kohouta, při vyklubání z vejce (vystoupení z podsvětí boha Háda na zem). Vypítí poháru již realizuje vyklubaný zárodek sám (vystoupení ze země na nebesa MF). Pohár je prázdný (odhalení DF slepice) v okamžiku "druhého zakokrhání" dokonaného kohouta (dokonaný = dokonalý).

x: Početí a vývoj zárodku ve vejci je tedy věcí "boží", nikoliv "kódu DNK", který je uložen v chromozomech buněk. Jak si však tuto "věc boží" představit?

y: Jak se zárodek ve vejci vyvíjí, je otázka působení odstředivých sil růstu, které jsme výše přirovnali k práci "zedníka" (zednáře). Těmto silám se můžeme věnovat příště. Zde jsme se soustředili především na představu (projekt) "stavitele". Nuže, řekněte mi, jaký "kód" (projekt) je vlastně zodpovědný za vývoj zárodku?

x: Zárodek se vyvíjí přijímáním obsahu ST dokonaného kohouta, jenž je dán MF slepice.

y: Jestliže zárodek ve svém vývoji naplňuje ST již ve vejci, pak je zřejmé, že tento ST musel ve zmenšené podobě nějak sestoupit dolů, až do Hádova podsvětí.

x: Zde máme co činit s dostředivými silami, jež jsou opačné odstředivým silám růstu zárodku.

y: Správně. I těmito silami se budeme muset zabývat příště. Již zde však můžeme odpovědět na otázku:
"Co bylo dřív? Slepice nebo vejce?"

x: Zde vývoj postupuje v několika fázích:

1/ nejdříve je obříznut OT relativně plného obsahu kruhu (kohouta) a MF Lilith (neobsah)

2/ OT kruhu je "obřízkou" rozdělen na ST plného obsahu kruhu (Hada) a na plný obsah mezikruží, ohraničeného OT (kohouta = Adama) vně a DF (vejcovodu = Evy), v jejímž lůně je ST (skořápka vejce) prázdného obsahu kruhu (Kršny)

3/ následuje naplnění ST Kršny, obsahem ST Hada (usmrcení hada pozřeného Evou), což představuje vývoj zárodku ve vejci.

4/ pak následuje vyklubání zárodku z vejce (zrození = vystoupení z Hádu na zem)

5/ následující vývoj zárodku přijímáním obsahu OT (kohouta), je dokonán novým OT (dokonání nového kohouta = vystoupení ze země na nebesa), čím současně starý OT (st. kohout) vstává z mrtvých jako představa OT+DF (slepice). Tzn., že:

VEJCE BYLO DŘÍV NEŽ SLEPICE!

y: Zbývá dodat, že Eva (DF) v konečné představě OT+DF, je současně plným projevem Lilith. Nyní jste také s to porozumět výroku:

"K věčnému ženství spějeme výš". (J. W. Goethe)

